

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. M. B., 2/ J. B.**, zastúpených JUDr. J. P. proti žalovanému **R. H., o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 39/2005, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2009, sp. zn. 7 Co 37/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. júna 2006 č. k 6 C 39/2005-123 (v poradí prvým) zavial žalovaného 1/ zaplatiť žalobcom 1/, 2/ istinu 29 540 Sk ako aj trovy konania 1 497 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Zamietol i návrh proti pôvodne žalovanej 2/ Z. H..

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. októbra 2007 sp. zn. 402/2006 (v poradí prvým) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh v časti úrokov z omeškania a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. januára 2009 č.k. 6 C 39/2005-190 (v poradí druhým) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/,2/ úrok z omeškania 6% ročne zo sumy 980,55 € od 2. apríla 2005 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Ďalej rozhodol, že o náhrade trov rozhodne samostatným uznesením. Uznesením z 19. januára 2009 č.k. 6 C 39/2005-194 zaviazal žalovaného zaplatiť

žalobcom 1/, 2/ náhradu trov konania 190,25 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Dospel k záveru, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením až dňom 2. apríla 2005, teda dňom nasledujúcim po doručení platobného rozkazu. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Pri rozhodovaní o výške úrokovej sadzby súd postupoval v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/95 Z.z. a žalobcom priznal 6 % úrok z omeškania.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. októbra 2009, sp.zn. 7 Co 37/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom 1/, 2/ úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 980,55 € od 3. januára 2008 do zaplatenia a vo zvyšku návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne určil čas, odkedy sa žalovaný dostal do omeškania. Uviedol, že výška škody, ktorú bol žalovaný žalobcom 1/, 2/ povinný uhradiť, bola určená až rozhodnutím súdu. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č.k. 6 C 39/2005-123 zo dňa 13. júna 2006 sa v časti priznanej istiny stal právoplatným dňa 31. decembra 2007 a vykonateľným dňa 3. januára 2008. Z toho dôvodu sa žalovaný dostal do omeškania až dňom vykonateľnosti tohto rozsudku, kedy bola základná úroková sadzba určená NBS 4,25 %. Na základe uvedených skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil. Žalobcom 1/, 2/ priznal výšku úrokovej sadzby v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške dvojnásobku základnej úrokovej sadzby, t.j. vo výške 8,50 %. Vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/, ktoré ho žiadali, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietali právne posúdenie počiatku omeškania žalovaného oboma súdmi, ktoré považovali za nesprávne, v čom videli právny dôvod dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žalovaný už v čase prípravného konania v trestnej veci vedenej proti nemu vedel, že svojim protiprávnym konaním spôsobil žalobcom škodu. V trestnom konaní bola znaleckým posudkom ustálená jej výška. Žalobcovia 1/, 2/ si nárok na náhradu škody preukázateľne uplatnili už v trestnom konaní. Uplatnenie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je podľa ustálenej judikatúry uznávané za výzvu poškodeného na náhradu škody. Podľa názoru žalobcov určenie nesprávneho začiatku doby omeškania má priamy vplyv na výšku úroku z omeškania, keď úroková sadzba podľa nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. ku dňu 1. októbra 2003

bola 13%, odvolací súd rozsudkom určil sadzbu platnú ku dňu 3. januára 2008 vo výške 8,50 %. Žalovaný istinu 980,55 € zaplatil 13. februára 2009. Podľa výpočtu žalovaných 13% z dlžnej sumy 980,55 € / 29 540,- Sk za dobu od 1. októbra 2003 do 12. februára 2009 je 705,42 €, 8,50% z dlžnej sumy 980,55 € / 29 540,- Sk za dobu od 3. januára 2008 do 12. februára 2009 je 92,71 €. Hodnota sporu v dovolacom konaní je rozdiel uvedených súm 587,60 € / 17 702,04,- Sk. Minimálna mzda v čase podania žaloby (rok 2003, § 238, ods. 5 O.s.p.) bola 5 570,- Sk, trojnásobok 16 710,- Sk.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcov 1/, 2/ nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Ak je premetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia

dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V predmetnej veci je predmetom dovolania iba výrok rozsudku odvolacieho súdu, týkajúci sa príslušenstva pohľadávky a to úrokov z omeškania. Prípustnosť dovolania sa v tomto prípade riadi rovnakým limitom ako pri pohľadávke. Výška predmetu peňažného plnenia je v tomto prípade skúmaná ku dňa začatia dovolacieho konania, teda podania dovolania.

Súd prvého stupňa priznal žalobcom 1/, 2/ 6 % úrok z omeškania zo sumy 980,55 € od 24. mája 2005 do zaplatenie, t.j. do 12. februára 2009, kedy ako sami žalobcovia 1/, 2/ uviedli, žalovaný istinu vo výške 980,55 € zaplatil. Za uvedené obdobie to predstavuje sumu 258,50 €. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a priznal žalobcom 1/, 2/ 8,5 % úrok z omeškania zo sumy 980,55 € od 3. januára 2008 do zaplatenia, t.j. do 12. februára 2009, čo predstavuje sumu 92,71 €.

Z uvedeného je zrejmé, že zmena rozsudku prvostupňového súdu vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu, v časti príslušenstva v čase podania dovolania v peňažnom vyjadrení predstavovala sumu 165,81 €, ktorá suma predstavuje hodnotu sporu v dovolacom konaní a nie ako nesprávne uviedli žalobcovia 1/, 2/ v sume 587,60 €, ktorí vychádzali z nimi uplatneného, nie však súdom priznaného nároku v časti príslušenstva pohľadávky.

Uvedená suma 165,81 € neprevyšuje sumu trojnásobku minimálnej mzdy uvedenú v § 238 ods. 5 O. s.p. a preto dovolanie žalobcov 1/, 2/ nie je z týchto dôvodov prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré

možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené a dovolateľmi ani namietané.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcov 1/, 2/ nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný však nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.), a preto mu ich dovolací súd nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová